

заховать едно за друго. Не, искаше да ги при-
несена поверхность—та подъ хубаво синкаво небо, из-
ложены на златовидныѣ лъчи слънцовны, напоены
отъ дъждь-атъ и отъ пріятнѣтъ росъ, единъ день
ще цѣвнать съ всичко—то си великолѣпіе. Чиними-
ся да бѣхъ снѣдѣтель на радостѣтъ ти когато
вдигахъ хубавыѣ тѣя разсады за да ги принесея
на ветъръвать, струвами ся че слушахъ топлитѣ
ти молюби за да не закъснѣвамъ да ги усвобода
отъ тѣснѣтъ тѣмницѣ, на конецъ въображавамъ си
удовольствіето което чувствувахе като ги гледаше
на открытъ въздухъ думаше тогава; «Колко ги
пользува въздухъвать, чиними ся да ги виждамъ да
ся радовать за счастіето си. » Чадо, нѣи чело-
вѣцѣтъ сме като тѣя цвѣта безсильны и ничтож-
ны; зѣмлята която населѣваме е въ единъ такъвъ
влаженъ трапъ и тѣсенъ и не е за насъ друго ни-
що освенъ едно прибываніе временно тука до-
ло. Но ще ся прилѣпимъ на мѣстото по славно и
ето защо Богъ ни принася другадѣ въ голѣмѣтъ
и благовиднѣтъ градинѣ съ еднѣ думѣ на не-
бето. »

« Недей вече плака, любезное ми чадо, раз-
мысли че ще ся приближа въ по счастливо със-
тояніе. О! колко радостъта ми ще бѣде невыра-
зимѣ да отыда подиръ малко предъ Бога! колко
ще бѣдѣ спокойнѣ, когато устава тѣлѣното то-
ва тѣло, което ми причинява толкова мъки! На-
помни си още скѣпая ми Марію, невыразимото ве-
селіе което чувствувахме, като гледахме презъ